

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/1465/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112208768
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6112208768.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa C.. U. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. V., M. XX, proti odporcovi Fakultná nemocnica s poliklinikou F. D. Roosevelta, 975 17 Banská Bystrica, Námestie Svobodu 1, IČO: 00 165 549, zastúpený JUDr. Alexandrou Štefánikovou, advokátkou, Banská Bystrica, Komenského 12D, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu KOOOPERATÍVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, 816 23 Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, agentúra Banská Bystrica, Nám. Š. Moyzesa 9, o náhradu nemajetkovej ujmy na odvolanie navrhovateľa z 21. 10. 2014 proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14C/81/2012-262 zo dňa 08. 10. 2014, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu m e n í tak, že navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi trovy konania - právneho zastúpenia v sume 2.209,76 € v lehote do 3 dní na účet právneho zástupcu odporcu.

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť odporcovi trovy odvolacieho konania v sume 101,64 € k rukám jeho právnej zástupkyne v lehote do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania (trovy právneho zastúpenia) v sume 4 419,52 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia na účet jeho právnej zástupkyne.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol: „Uznesením 14C/81/2012-243 zo dňa 19.júna 2014 súd zastavil konanie a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Odvolací súd uznesením č.k.13Co/948/2014-256 zo dňa 17.septembra 2014 na odvolanie odporcu toto rozhodnutie vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia zdôraznil najmä zásadu zavinenia (zmyslom ktorej je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinił), ktorá dopĺňa zásadu úspechu ovládajúcu náhradu trov konania.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p, žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa § 146 ods. 2 O. s. p., prvá veta, ak niektorý z účastníkov zavinił, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Pri zastavení sporového konania je pre vyriešenie otázky náhrady trov konania kľúčové zistenie procesného zavinenia účastníka. Procesné zavinenie treba posudzovať z objektívneho hľadiska vo vzťahu medzi tým, čo navrhovateľ žiadal a skutočnosťou, pre ktorú bol návrh vzatý späť. Ak navrhovateľ vezme návrh späť (nie pre správanie odporcu), z procesného hľadiska zásadne platí, že zavinił zastavenie konania a je povinný odporcovi nahradiť trovy konania (R 49/93).

Pretože navrhovateľ nechal návrh späť z dôvodu správania sa odporcu a vnútorná pohnútko navrhovateľa vedúca k späťvzatiu ho nezbavuje procesnej zodpovednosti na zastavení konania, je povinný odporcovi nahradiť trovy konania v zmysle § 146 ods.2 O. s. p.

Právna zástupkyňa odporcu vyčíslila trovy konania v celkovej výške 4.419,52 Eur. Súd aplikujúc ustanovenia § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b), § 14 ods. 5, písm. b), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) a vychádzajúc z hodnoty sporu (náhrada nemajetkovej ujmy v sume 70.000,-- Eur a 15.000,-- Eur) rozhodol o trovách konania nasledovne:

I. Úkony právnej služby

1. Prevzatie a príprava zastúpenia (konanie 14C/81/2012).....	320,34 Eur
2. Pojednávanie dňa 28.februára 2013.....	80,09 Eur
3. Odvolanie dňa 19.augusta 2013.....	160,17 Eur
4. Prevzatie a príprava zastúpenia (konanie 7C/374/2012).....	565,97 Eur
5. Vyjadrenie zo dňa 1.marca 2013.....	565,97 Eur
6. Odvolanie zo dňa 21.mája 2013.....	282,99 Eur
7. Rokovanie s klientom / vyjadrenie (po spojení veci).....	592,53 Eur
8. Vyjadrenie zo dňa 4.júna 2014.....	592,53 Eur
9. Pojednávanie dňa 10.júna 2014.....	148,13 Eur
10. Odvolanie zo dňa 19.júna 2014.....	296,27 Eur

II. Režijný paušál

1. Rok 2013 (6 úkonov á 7,63 Eur).....	45,78 Eur
2. Rok 2014 (4 úkony á 8,04 Eur).....	32,16 Eur
20% DPH.....	736,59 Eur

SPOLU:.....4.419,52 Eur

Súd konštatuje, že právna zástupkyňa mala nárok na režijný paušál pri úkonoch vykonaných v roku 2013 v sume á 7,81 Eur a od právoplatnosti rozhodnutia o spojení veci mala nárok na sumu 672,75 Eur za jeden úkon v zmysle § 13 ods. 3 Vyhlášky. Pretože však uplatnila sumy nižšie - 7,63 Eur a 592,53 Eur (a súd nemôže priznať výšku náhrady trov nad uplatnený rámec), priznal súd uplatnené.

Pretože trovy právneho zastúpenia boli vyčíslené v súlade s vyhláškou, zaviazal súd navrhovateľa, ktorý zaviniel zastavenie konania na náhradu trov v sume 4.419,52 Eur.

Záverom súd poznamenáva, že fakt, že navrhovateľ bol v konaní čiastočne oslobodený od súdneho poplatku, (analogicky rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13. októbra 2010, sp. zn. 2 Obo 89/2010) nemá vplyv na povinnosť platiť náhradu trov konania.“

Navrhovateľ podal proti rozhodnutiu okresného súdu odvolanie. Tvrdil, že súd bez akéhokoľvek ďalšieho odôvodnenia vyčíslil odmenu za jednotlivé úkony s konečnou sumou 4 419,52 €. V podstate prevzal výpočet uvádzaný právnu zástupkyňou a rovnako tak odkázal na rovnaké ustanovenia na aké sa odvolávala právna zástupkyňa. Súd pri rozhodovaní však chybné aplikoval ustanovenia Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ktoré sa netýkali predmetnej veci a naopak neaplikoval tie ustanovenia, ktoré sa zjavne týkali predmetnej veci.

Súd neaplikoval § 10 ods. 8 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ktorý je v danom prípade kľúčový. Meritom veci bola v danom prípade ochrana osobnosti podľa OZ s požadovaním náhrady nemajetkovej ujmy. Tarifná hodnota v tomto prípade je taxatívne stanovená ako 2000 € bez ohľadu na výšku v peniazoch vyčíslenej nemajetkovej ujmy, ktorej nahradenie sa požaduje. Základná sadzba tarifnej odmeny podľa § 10 ods. 1 citovanej vyhlášky je potom 91,29 €. Ignorovanie ustanovenia § 10 ods. 8 citovanej vyhlášky

viedlo k vyčísleniu absolútne nesprávnych a nadhodnotených odmien pri každom jednom úkone. Ako ďalšie ustanovenia aplikoval súd § 14 ods. 3 písm. b) a § 14 ods. 5 písm. b) Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Ide o aplikovanie nesprávnych ustanovení vyhlášky, keďže v danej veci nešlo o úkony právnej služby v trestnom konaní alebo v konaní o priestupkoch, výlučne ktorých sa § 14 týka. Na danú vec sa vzťahu § 13a citovanej vyhlášky.

Súd neodôvodnil, v zmysle ktorých ustanovení O. s. p. posudzoval, či trovy konania boli vyčíslené v zákonnej lehote a ani neuviedol žiadne dôvody, na základe ktorých by bolo zrejmé, že trovy konania boli vyčíslené v zákonnej lehote. Súd sa vôbec nezaoberal účelnosťou odporcom uplatňovaných trov. Za účelné nemožno považovať trovy spojené s konaním žiadosti odporcu o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov (úkony 3 a 6 v napadnutom uznesení), keď odporca počas celého konania nebol povinný zaplatiť žiadny súdny poplatok.

Vzhľadom na uvedené preto považuje navrhovateľ napadnuté uznesenie okresného súdu v zjavnom rozpore s platným právom za nezákonné a pre nedostatočne odôvodnené aj nepreskúmateľné. Bez opory v platnom práve nad rámec platného práva ukladá povinnosť navrhovateľovi previesť časť svojho majetku na právnu zástupkyňu odporcu. Ide aj o zasiahnutie do jeho práva, teda do práva odporcu na spravodlivé konanie, keď súd odporcovi nekriticky na úkor jeho práv prisúdil všetko, čo požadoval, hoci v zjavnom rozpore s platným právom a vôbec neskúmal, či povinnosť, ktorú mu ukladá je v súlade s platným právom.

Navrhovateľ záverom žiadal rozhodnutie okresného súdu zrušiť v celom rozsahu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Vzhľadom na obsah podaného odvolania navrhovateľom, ktorý vytýkal súdu prvého stupňa konkrétne pochybenia pri priznaní trov právneho zastúpenia pre odporcu, a tieto výtky sa dotýkali výšky vyčíslenia trov právneho zastúpenia podľa ustanovenia § 211 ods. 1 O. s. p. bol navrhovateľ vyzvaný, aby doplnil svoje odvolanie a konkretizoval aká výška trov konania má byť priznaná odporcovi za právne zastúpenie.

Navrhovateľ oznámil odvolaciemu súdu, že pri formulovaní odvolania vychádzal z toho, že sú splnené predpoklady na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p.

Koncretizoval výšku trov konania pre odporcu, ktorú považuje za adekvátnu. Túto ustálil sumou 668,01 € pričom „v doplnení odvolania“ uvedenú výšku podrobne rozpisal.

K podanému odvolaniu sa odporca vyjadril. Zastáva názor, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v odvolaní uvádza, že súd neaplikoval § 10 ods. 8 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ktorý je podľa neho v danom prípade kľúčový.

V tejto súvislosti odporca upozorňuje, že dňa 02. 04. 2012 navrhovateľ doručil na Okresný súd Banská Bystrica žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 15.000,- € vznikutej nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania v rámci zdravotnej starostlivosti. Dňa 06. 12. 2012 doručil na okresný súd žiadosť o zmenu návrhu na začatie konania vo veci sp. zn. 14C/81/2012, kde navrhoval, aby súd vydal tento rozsudok: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 15.000,- € ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel poškodený porušením jeho práva na rovnaké zaobchádzanie a s tým súvisiacich ďalších práv pacienta, a ktorej uplatnenie patrí po smrti poškodeného žalobcovi ako dieťaťu poškodeného“.

Dňa 07. 12. 2012 navrhovateľ doručil Okresnému súdu Banská Bystrica žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 70 000,- € spôsobenej porušením právnych povinností pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti.

Odporca v tejto súvislosti poukazuje, že je nepochybné, že navrhovateľ podal žaloby v súvislosti s diskriminačným konaním a porušovaním zásady rovnakého zaobchádzania.

Ustanovenie § 10 ods. 8 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., na ktoré sa navrhovateľ odvoláva, sa podľa zákona vzťahuje na ochranu osobnosti podľa OZ vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva, kde je tarifnou hodnotou 1000,- €, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy a 2000,- € ak sa žiada náhrada majetkovej ujmy.

Navrhovateľ vytýka súdu, že nezdôvodnil v zmysle ktorých ustanovení posudzoval, či trovy konania boli vyčíslené v zákonnej lehote a neuviedol žiadne dôvody, na základe ktorých by bolo zrejmé, že trovy konania boli vyčíslené v zákonnej lehote. Vytýka ďalej, že sa súd vôbec nezaoberal účelnosťou odporcom uplatňovaných trov.

Odporca zastáva názor, že trovy právneho zastúpenia boli riadne vyčíslené, účelne vynaložené, a súdom priznané v súlade s platnou legislatívou. Odporca v priebehu konania si uplatňoval náhradu trov konania, čo je zrejmé z jeho písomných i ústnych vyjadrení a konečné vyčíslenie trov konania tvorilo prílohu jeho odvolania proti uzneseniu č. k. 14C/81/2012-243. Tu odporca upriamuje pozornosť na ustanovenie § 151 ods. 4 O. s. p., kde je uvedené, ak sa rozhodnutie, ktorým sa konanie končí nevyhlasuje a bol podaný návrh na rozhodnutie o trovách, súd vyzve účastníka na vyčíslenie trov do 3 pracovných dní od doručenia výzvy. V danom prípade výzva na vyčíslenie trov odporcovi nebola doručená. Odporca má za to, že 3-dňová lehota je lehotou procesnou. Je teda toho názoru, že v danom prípade vyčíslil trovy včas a nezmeškal lehotu na vyčíslenie trov konania. V prípade, že by bol lehotu na vyčíslenie trov zmeškal, mohol požiadať o jej odpustenie, pretože to zákon nevyklučuje.

Odporca navrhol uznesenie okresného súdu preto potvrdiť a zároveň žiadal navrhovateľa zaviazat' zaplatiť trovy odvolacieho konania. Tieto trovy odporca vyčíslil sumou 203,28 €, ktoré vyčíslenie pripojil k svojmu vyjadreniu.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a uznesenie okresného súdu zmenil podľa § 220 OSP.

Úvodom, k tvrdeniu navrhovateľa v doplnení k odvolaniu, že vychádzal z toho, že sú predpoklady na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. Krajský súd poukazuje na ustanovenie § 212 ods. 4 O. s. p., podľa ktorého odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak.

Navrhovateľ v odvolaní tvrdí, že súd mal aplikovať § 10 ods. 8 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, pretože v danom prípade ochrana osobnosti podľa Občianskeho zákonníka s požadovaním náhrady nemajetkovej ujmy je ustálená tarifnou hodnotou stanovenou 2.000,- € bez ohľadu na výšku v peniazoch vyčíslenej nemajetkovej ujmy.

Odvolací súd však konštatuje, že v danom prípade sa navrhovateľ nedomáhal ochrany osobnosti podľa ustanovenia § 13 ods. 1 až 3 OZ, pretože toto ustanovenie upravuje právo fyzickej osoby domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, a aby sa odstránili následky týchto zásahov. V prípade, že by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Navrhovateľ sa domáhal na odporcovi uhradenia sumy 15 000,- € ako náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel poškodený (jeho nebohý otec) porušením jeho práva na rovnaké zaobchádzanie a ďalšou žalobou náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 70 000,- € spôsobenej porušením právnych povinností pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti.

Je zrejmé, že ani jedna z týchto žalôb nemá nič spoločné s ochranou osobnosti navrhovateľa podľa §§ 11 až 15 OZ.

Navrhovateľ sa výslovne domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v sume 15 000,- €, ktorú utrpel poškodený (jeho nebohý otec) porušením jeho práva na rovnaké zaobchádzanie a s tým súvisiacich ďalších práv

pacienta tvrdiac, že uplatnenie týchto práv po smrti poškodeného prešlo na navrhovateľa ako na dieťa poškodeného.

Tiež sa žalobou domáhal navrhovateľ náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 70 000,- € spôsobením porušením právnych povinností pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti.

V prvom prípade malo ísť o náhradu v súvislosti s konaním obdobným konaniu „diskriminačnému“ a v druhom prípade išlo o náhradu, ktorú možno prirovnať k náhrade uplatňovanej pri smrteľných dopravných nehodách príbuznými obetí dopravných nehôd.

Vychádzajúc z platného znenia Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Možno čiastočne prisvedčiť navrhovateľovi, že nebol dôvod, aby pri rozhodovaní aplikoval súd ustanovenie § 14 ods. 3 písm. b) a § 14 ods. 5 písm. b) Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., pretože nešlo o úkony právnej služby v trestnom konaní alebo v konaní o priestupkoch, ktorých sa výlučne ustanovenie § 14 týka.

Je potrebné si uvedomiť, že predchádzajúca úprava znenia § 14 ods. 3 písm. b) a § 14 ods. 5 písm. b) Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v súčasnosti sa premietla do platného znenia § 13a Vyhlášky. Norma predtým uvádzaná pod ustanovením § 14 ods. 3 písm. b) Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. má svoj výraz v súčasnosti v ustanovení § 13a ods. 2 písm. b) Vyhlášky a norma uvádzaná predtým v § 14 ods. 5 písm. b) Vyhlášky v súčasnosti je premietnutá do ustanovenia § 13a, má v súčasnosti svoj výraz v ustanovení § 13a ods. 4 Vyhlášky. Znamená to, že aj keď súd nesprávne pomenoval právnu normu, jej aplikáciu použil vždy v súlade so zákonom.

Treba poznamenať, že k poslednej zmene v zákone č. 655/2004 Z. z. došlo s platnosťou od 01. 07. 2013 a za úkony právnych služieb, ktoré boli vykonané pred 01. 07. 2013, patrí advokátovi odmena podľa predpisov účinných do 30. 06. 2013 (§ 20c Vyhlášky). Teda aj pri aplikácii normy bolo potrebné použiť jej platné označenie v čase.

Odvolateľ vytyka súdu, že sa nezaoberal účelnosťou odporcom uplatňovaných trov pričom za účelné nemožno považovať trovy spojené s konaním o žiadosti odporcu o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, keď odporca počas celého konania nebol povinný zaplatiť žiadny súdny poplatok.

V danej veci nemal odporca skutočne povinnosť zaplatiť súdny poplatok z návrhu a nejde o prípad, kedy v prípade nezaplatenia by mu hrozilo zastavenie konania a tým zmarenie možnosti domáhať sa svojho práva na súde. Vzhľadom na predmet tohto sporového konania však bolo možné predvídať, že môžu nastať skutočnosti, ktoré budú mať za následok vznik poplatkových povinností (napr. podanie odvolania, preddavky na znalecké dokazovanie a pod.), a preto bolo na mieste, keď v súlade s koncentračnou zásadou odporca požiadal v priebehu konania o oslobodenie od súdnych poplatkov a takto predchádzal svojmu prípadnému poplatkovému zaťaženiu.

Žiadosť odporcu o oslobodenie od súdnych poplatkov v žiadnom prípade preto nemožno považovať za zbytočnú a advokátske trovy spojené s touto žiadosťou za neúčelne vynaložené.

Navrhovateľ súdu vytyka, že neodôvodnil v zmysle ktorých ustanovení O. s. p. posudzoval, či trovy konania boli vyčíslené v zákonnej lehote a neuviedol žiadne dôvody, na základe ktorých by bolo zrejmé, že trovy konania boli vyčíslené v zákonnej lehote.

Navrhovateľ teda nevytyka súdu, že priznal odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia, a že tieto trovy neboli uplatnené v určenej lehote, ale vytyka súdu, že neuviedol, prečo uplatnené trovy považoval za uplatnené včas.

Tu postačí poukázať na ustanovenie § 151 ods. 4 O. s. p., podľa ktorého ak sa rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, nevyhlasuje a bol podaný návrh na rozhodnutie o trovách, súd vyzve účastníka na vyčíslenie trov do 3 pracovných dní od doručenia výzvy.

Je nepochybné, že odporca si trovy v priebehu konania uplatnil a súd ho na vyčíslenie trov nevyzýval, pretože mu pôvodne náhradu trov konania nepriznal. Keď odporca podal proti rozhodnutiu o nepriznaní

trov konania odvolanie, zároveň vyčíslil aj trovy konania, a preto nezmeškal žiadnu lehotu na ich vyčíslenie.

V danej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť uznesenia súdu prvého stupňa. Z obsahu spisu vyplýva, že procesný súd správne postupoval, keď rozhodol v zmysle enunciátu. Dôvody, pre ktoré tak urobil okresný súd správne a podrobne rozobral v odôvodnení svojho uznesenia. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Treba však zdôrazniť, že už v predchádzajúcom rozhodnutí, t. j. 13Co/948/2014-256 zo dňa 17. 09. 2014 odvolací súd konštatoval, že nie je vylúčená aplikácia ustanovenia § 150 ods. 1 O. s. p. aj v prípade, ako bolo o trovách rozhodnuté podľa ustanovenia § 146 ods. 2 O. s. p. Navrhovateľ v dôsledku nepriaznivých osobných a majetkových pomerov bol v konaní oslobodený od platenia súdnych poplatkov. Tiež je potrebné zohľadniť aj „rozpoloženie“ v akom sa navrhovateľ nachádzal po úmrtí otca. Tieto skutočnosti možno považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa a priznať odporcovi náhradu trov konania iba v polovici (§ 150 ods. 1 O. s. p.). Z trov prichádzajúcich odporcovi (4 419,52 €) mu preto bola priznaná náhrada iba v polovici (2 209,76 €).

V odvolacom konaní mal odporca plný úspech. S poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 s použitím ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. bolo preto namieste priznať mu aj náhradu trov odvolacieho konania. Tieto trovy pozostávajú zo 161,- € - vyjadrenie odporcu zo dňa 18. 06. 2015 (podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. z hodnoty 4 419,52 €), režijný paušál 1x 8,39 €, spolu 169,40 €. K uvedenej sume je potrebné pripočítať 20 % DPH zo sumy 169,40 €, čo je 33,88 €. Na odvolacích trovách by preto bolo uložené navrhovateľovi zaplatiť odporcovi 203,28 €, a to k rukám jeho právneho zástupcu.

Dôvody, pre ktoré bolo pristúpené k použitiu ustanovenia § 150 ods. 1 O. s. p. pri rozhodovaní o priznaní trov v prvom stupni boli použité aj v odvolacom konaní. Polovica priznaných odvolacích trov je 101,64 €.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.